

HARTELUST.

EENE VERTELLING.

I.

Mevrouw Kants had twee dochtertjes: Ida, die twaalf jaren oud was en Marie, die pas tien zomers telde. Ook had Mevrouw twee zusters. De eene was ongetrouwd en woonde op een stil dorpje; ze was nog wel niet heel oud, maar zwak van gezondheid, en dikwijls gebeurde het, dat zij een dag lang te bed moest liggen. Gevoelde zij zich beter, dan zat zij in haar leuningstoel, breë wat, las wat, en kreeg nu en dan bezoek van dominé of van een goede kennis. Kon zij het doen, dan schreef zij brieven aan hare familie, en meer dan eens had Marie een brief ontvangen van tante Koos, zocals de beide zusters haar noemden. Tante Koos hield veel van Marie en Marie veel van tante. Waarom?" Dit zult gij straks wel hooren. De andere zuster van Mevrouw Kants was getrouwd en woonde met haar man en drie kinderen in eene groote stad en in een mooi huis, want tante Mina was rijk en behoefde op geen dubbeltje te zien, als zij iets koopen of genoegen zoeken wilde. En tante Mina hield veel van genoegen, van mooie dingen om zich heen te hebben, ging gaarne op reis, en bezocht ook wel eens concerten of schouwburgen, al naar dat zij er lust in had. In haar huis was het dan ook levendiger en vroolijker dan bij tante Koos, wier dagelijksch gezelschap slechts uit een papegaai en een poes bestond, terwijl de woning van tante Mina weergalmde van het luidruchtige spel der kinderen, want ik verzeker u, wanneer George, Tom en Johanna, de kinderen

van tante Mina, in de benedenkamer aan het spelen, loopen, draven — en soms ook twisten — waren, dan kon men hunne stemmen en bewegingen boven in het huis hooren, zoodat dan ook hunne moeder nu en dan de meid naar hen toe moest zenden, met de vermaning om wat stiller te zijn, daar anders de bureu er over klagen zouden.

Nu heb ik u iets van die drie familiën gezegd en wil ik u thans eens vertellen wat er ten huize van Mevrouw Kants gebeurde.

Het was zomer. Zeer vele aanzienlijke menschen, die geld genoeg hadden, waren de stad uitgegaan, naar Zwitserland, Duitschland of Frankrijk, om op reis veel schoons te zien en te genieten.

Andere familiën waren in het Vaderland gebleven en hadden aan een verblijf in een zeeplaats, bij voorbeeld Scheveningen of Zandvoort, de voorkeur gegeven boven een reis naar vreemde landen. Nu zou Mevrouw Kants ook heel gaarne een reisje gemaakt hebben met haar man en beide dochtertjes, of een paar maanden gedurende de zomerhitte hebben doorgebracht ergens in een boschrijk oord, bijvoorbeeld Zeist, Velp, Oosterbeek en dergelijke schoone streken. Maar mijnheer Kants was niet rijk en kon zich geene groote uitgaven veroorloven, tot spijt van Ida, die zoo graag eens naar Scheveningen of Zandvoort gegaan was. Zij had gehoord, dat het daar zoo mooi was aan de zee, en zoo prettig in de duinen op en neer te rollen. Maar al liet zij ook de lip zeer laag hangen en droomde zij 's nachts van 't plezier, dat andere kinderen

hadden en vele van hare schoolvriendinnetjes genoten, het hielp haar niets: papa zei: »Wij moeten tehuis blijven en mogen niet verder springen dan de stok lang is. Ik heb reeds zorgen genoeg, en als ik aan den wensch van Ida zou toegeven, kreeg ik nog meer zorgen en zou mij in schulden steken. Dat mag ik niet doen. Ergo: tehuis blijven en ons genoeg in huis zoeken.» En zijne vrouw moest toestemmen, dat haar man gelijk had en trachtte de kinderen tevreden te stellen, vooral Ida, die gedurig pruilde, terwijl Marie zich stil hield en genoeg te doen had met hare pop en speelgoed, zoodat zij aan geen plezier kon denken.

En toch, daar gebeurde iets, dat eene groote verandering teweeg bracht, zoo groot dat Ida's wangen begonnen te kleuren en zij haar pruiln heelemaal vergat.

Ida en Marie waren in de lange gang van 't huis. 't Was in de huiskamer zoo warm, en daar 't in de gang frisscher was, konden ze daar beter spelen. Ida sprong touwtje, 't geen ze ook in de huiskamer niet mocht doen, daar zij dan te veel stof maakte. Marie kleepte hare pop aan en zong daarbij zachtjes een liedje, om haar pop zoet te houden, want pop vond het aankleeden vervelend en wou niet altijd stil zitten.

Eensklaps komt Ida's moeder de gang in.

Zij heeft twee brieven in de hand, en daar zij hare kinderen met een glimlach aanziet, begrijpen de meisjes best, dat er een blijde tijding is gekomen.

»Twee brieven!» zei mama. »En raadt eens van wie?»

Ida raadde het dadelijk.

»Komt dan maar samen naar de huiskamer. Dan zal ik je vertellen wat er in staat.»

Ida had al lang haar springtouw laten vallen, en gevolgd door Marie, die haar pop op den arm medenam, trad zij de huiskamer binnen.

En nu ging mama aan het vertellen.

De eene brief was van tante Koos, die Marie uitnodigde bij haar te komen. De andere brief was van tante Mina, die daarin mededeelde, dat zij de andere week met de kinderen naar Scheveningen ging, waar zij in een hôtél kamers had gehoord

en daar twee maanden dacht te blijven. En nu noodigde zij Ida en Marie uit, om bij haar in Scheveningen te logeeren. »Johanna, George en Tom — dus schreef zij — zouden zoo gaarne hunne beide nichtjes bij zich hebben. Ze zouden zich zeer met haar vermaken aan het strand en in de duinen. Ik gun het Ida en Marie van harte, dat zij eens zulk een uitstapje hebben. 't Is zoo heerlijk, zoo frisch aan 't strand, en in de stad is het nu zoo warm. Doe mij 't genoeg en meld mij, wanneer Ida en Marie komen, dan zullen wij haar van 't station afhalen. enz.»

»Hoë vindt je dat?» vroeg mama de beide zusjes aanziende.

»Heerlijk, heerlijk, Mama!» riep Ida uit. »O, wat is dat heerlijk! En wat een pret zal ik daar hebben! Ik mag immers wel? Vindt mama het goed? Ik wou het zoo dol graag.»

Zij sprong op haar eene been van vreugde de kamer rond, daar zij er niet aan twijfelde, of mama zou het haar wel veroorloven.

»Ik zou nu wel dadelijk mijne toestemming geven, maar wij moeten eerst van pa hooren, hoe hij er over denkt.»

»O, pa zal 't zeker wel goed vinden!» riep Ida uit.

»En jij, Marie! wat zeg jij van die uitnoodiging?» vroeg Ma.

»Ik wou wel heel graag mee met Ida naar tante Mina,» gaf zij ten antwoord, maar als ma het goedvindt, wil ik ook wel naar tante Koos, die altijd zoo alleen is.»

»Nu, goed. Denkt er nog samen eens over na, en als pa tehuis komt, zullen we hooren wat pa er over denkt.»

Toen pa tehuis gekomen was en de beide brieven gelezen had, maakte hij vele bedenkingen. En daar was ook wel reden voor. Tante Mina bemoeide zich weinig met de kinderen, liet ze uren lang alleen rondloopen en ging hare eigen genoegens na, of sloot zich in hare slaapkamer op, als zij niet wel was. Haar man had een drukke zaak in de stad en kon niet altijd tehuis zijn, zoodat de kinderen zeer dikwijls aan zich zelve overgelaten waren. En waren nu die drie kinderen maar gehoorzaam en zacht van gemoed, dan zou alles nog goed

gaan. Maar Tom was een ondeugende plaagzak, George een guit vol streken, en Johanna een nuffe, die misschien haar kleinsteedsch nichtje scheel zou aanzien. En wat het slimste woog bij pa: er was weinig of geen godsdienstzin in 't gezin van tante Mina. De Bijbel werd hoogst zelden gelezen, en pa betwijfelde het of de kinderen wel ooit baden. Deze bedenkingen deelde hij zijne vrouw mede en zei er ook iets van aan Ida, maar Ida meende dat haar nichtje en de beide neven niet zoo ondeugend waren als pa dacht. Ook kon ze wel tegen plagen... En o, het zou zoo jammer zijn, als zij niet mocht. Zij wou zoo graag eens aan de zee zijn, waar 't zoo heerlijk was. Pa en ma dachten er nog eens over na, en eindelijk door het lange aanhouden van Ida kwamen zij er toe hunne toestemming te geven en haar te veroorloven eenige weken bij tante Mina door te brengen. »Misschien is het wel goed,» zei pa ten slotte, »dat Ida er heen gaat. Zij zal dan eens het onderscheid leeren kennen tusschen stille huiselijke genoegens en luidruchtige vermaken, die de wereld aanbiedt.»

Toen Ida dit besluit vernam kende hare vreugde bijna geen grenzen en ze riep gedurig: »O, wat zal ik een pret hebben!»

Marie zei niets. Zij mocht naar tante Koos, en daar zou zij het zeker heel goed hebben.

II.

Veertien dagen waren er verlopen sedert het vertrek der beide zusters. Mijnheer en mevrouw Kants hadden het nu eenzaam. 't Was zoo stil geworden in huis. Zij misten de vroolijke, soms al te luidruchtige Ida, en ma vooral miste hare kleine Marie, die altijd zoo graag bij haar was en haar hielp zooveel zij kon, terwijl Ida liever zat te lezen of door het huis rondliep. Als ma de wasch had, dan hoefde zij Marie niet te roepen. Gewapend met hare kleine schaar stond zij bij de tafel en haalde de bandjes af, zoo netjes en zoo glad, dat ma er zich over verwonderde. Tegen dat pa thuis kwam, zorgde zij er voor, dat zijne pantoffels klaar stonden, zoodat pa ze maar behoefde aan te

trekken. Overal was zij behulpzaam. 't Was haar hartelust te dienen en anderen genoeg te doen. Op school hielden alle meisjes van haar, veel meer dan van Ida, die zij woelig noemden. Het gebeurde dikwijls, dat de meisjes die naast Marie zaten op de bank, de eene links en de andere rechts van haar, verlegen waren met hare sommen en een schuinsch oog wierpen op het schrijfboek van Marie, die heel vlug was in 't rekenen. Marie wist wel dat die twee meisjes geene knappe rekenaarsters waren, en schreef expres de cijfers dubbel zoo groot als anders, opdat zij ze zouden kunnen zien. 't Mocht eigenlijk niet, want men leert geen rekenen door eenvoudig af te schrijven wat een ander gemaakt heeft, maar Marie dacht dat de meisjes door deze hulp later de volgende sommen wel beter zouden begrijpen.

Ma en Marie konden ook altijd zoo gezellig samen praten, vooral bij het bandjes uithalen. Ma had altijd wat te vertellen en Marie ook. Ma vertelde van een bezoek, dat zij gebracht had in het Kinderziekenhuis. Daar lagen wel 40 kinderen ziek, meestal arme kinderen, die te huis niet konden verzorgd worden, omdat er geen plaats was, of omdat vader en moeder den ganschen dag op straat moesten wezen, om visch, naaigoed en dergelijke te verkoopen. Onder die 40 kleine lijders waren er die vreeselijk veel pijn hadden en van het hoofd tot de voeten vol zweren zaten. Anderen leden aan klieren in den buik en waren zoo mager, dat men haast door hunne kleine handjes heen kon zien. Ook waren er onder die kinderen verscheidene die zich deerlijk gebrand hadden en met wonden overdekt waren. Ma prees zeer het geduld van de pleegzusters, die de kinderen hielpen, en vertelde ook dat menig kindje beter geworden en zeer dankbaar geweest was.

Marie daarentegen vertelde gewoonlijk wat zij op weg naar de school gezien, of van Betje de meid gehoord had.

»En weet u nog wel, mama,» zeide zij eens, »wat er met dien machinist van de tram gebeurd is? Die arme man had, bij een ongeluk met de tram, vuur en kokend water over zijn rechterzij en hand gekregen, en was naar zijn woning overgebracht, waar

zijne vrouw hem moest helpen en hem doen zooals de dokter haar gezegd had. Toen u dit hoorde en ook vernomen had, dat die menschen aan alles gebrek hadden, vooral aan oud linnen, heeft u er Betje met linnen en geld heengestuurd. (Zij verzweeg evenwel er bij te voegen, dat zij de helft van haar spaarpot en de poppenhemden gegeven had, welke laatsten dan voor oud linnen moesten dienen). En weet u, mama, op een middag toen er geen school was, mocht ik met Betje meê, om weer wat te brengen. Betje praatte toen met den machinist en zijne vrouw, maar toen ik de twee kindertjes van den machinist in een hoek zag zitten, heb ik met die twee wel een half uur gebabbeld en hun allerlei moois verteld, van die vertellinkjes van mama. En o, wat waren die kinderen blij! Ze luisterden met hun mond open."

En zoo onderhielden zich mama en Marie altijd. Soms kwam er Ida ook bij. Maar meestal dan, als er iets grappigs verteld werd, want Ida hield niets van narigheden, en van het ziekenhuis wou ze nooit iets hooren. Dat was te akelig. Daar droomde ze 's nachts van. Zij hield meer van prettige dingen. Dat was haar hartelust.

Gij kunt dus wel begrijpen, dat mama hare kinderen zeer miste. Zij gunde haar evenwel zeer graag dit genoegen, maar hoopte toch dat zij spoedig weer thuis zouden komen.

In die veertien dagen ontving Mevrouw Kants verscheidene brieven van Ida en Marie. Allereerst over de behouden aankomst. Marie had het zeer gezellig, en schreef hoe lief tante voor haar was en dat tante zulke aardige geschiedenissen kon vertellen. Ida daarentegen scheen niet opgeruimd te zijn. In haar tweeden brief klaagde zij, dat hare neven Tom en George haar zoo plaagden, en in haren derden brief schreef zij: »Mama, ik wou maar dat ik weer thuis was. Ik kan het bij oom en tante niet uithouden." Een volgende brief was van tante Mina zelve, die aan hare zuster mededeelde, dat het beter zou zijn, zoo Ida weer naar huis ging. De kinderen konden elkander niet verdragen. Er waren gedurig kibbelarijen, en zij had geen gelegenheid wegens hare zwakte

zich met die twisten te bemoeien. Het sprak nu van zelf, dat Ida tehuis kwam, veel spoediger dan zij in den beginne gedacht had.

Toen mama haar van 't station afhaalde, was het eerste woord, dat Ida zei: »O mama, die nare jongens! Die Tom en George zijn zoo ondeugend, dat ik het niet bij hen kon uithouden."

En nu vertelde Ida tehuis alles wat er tusschen haar en de beide neven en Johanna was voorgevallen.

Ik zal er u slechts een gedeelte van mededeelen.

»Oom en tante," zei Ida, »waren nog al lief voor mij, maar die jongens! O mama! Die nare jongens! Tom vooral was zoo heel anders als vroeger, en deed zijn best, om mij te plagen en aan 't huilen te brengen. En als ik begon te huilen, dan lachten George en Johanna mij uit. Ik was er pas een uur, toen Johanna al den neus tegen mij optrok en zei: »Wat zie je er boersch uit! Je jurk is heelemaal uit de mode! En wat heb je lompe schoenen aan! Ik kan wel zien dat oom en tante Kants in een afgelegen stadje wonen, waar ze van geen mode af weten. Kijk mij eens aan!" En dan toonde zij mij hare kleeding, die uit Parijs was, en hare bottines met hooge hakken. Maar dat was nog niemendal bij 't geen Tom en George zeiden en deden. Op zekeren morgen wandelde ik met de beide neven en Johanna langs het strand, en toen wij in de verte een eenzaam badkoetsje zagen staan, zei ik, dat ik nog nooit zulk een koetsje van binnen gezien had. Ik had wijzer moeten zijn. Maar de nieuwsgierigheid dreef mij. Ik opende het koetsje, en nauwelijks was ik er in, of flap! daar sloot Tom de deur achter mij en wel zoo vast, dat ik ze niet open kon maken. Toen liepen zij alle drie weg. Zij hoorden wel, dat ik huilde en schreeuwde, maar zij lachten mij uit en lieten mij alleen. Door het raampje kon ik zien, dat zij de duinen ingingen. Ondeugend! Niet waar, mama? Hoe ik ook riep of schreeuwde, niemand kwam, om mij uit dat benauwde koetsje te verlossen, en eerst twee uren later zag ik een wandelaar, dien ik toeriep en die mij

bevrijdde. Ik ging toen regelrecht naar het hôtel, waar oom en tante logeerden en wilde hun zeggen, hoe ondeugend die nare jongens geweest waren. Maar oom was er niet en tante had hoofdpijn. Later hoorde ik, dat tante gelachen en gezegd had: »Och, 't is maar een grapje geweest!» Een mooi grapje, mij, die gekomen was om pret te hebben, twee uren lang in een badkoetsje op te sluiten! Vind u niet, dat 't nare jongens zijn, mama?»

Mama gaf geen antwoord. Zij wilde nog eerst meer hooren.

»Wel drie dagen lang hebben Tom en George er mij meê geplaagd. Tom had er een versje op gemaakt, en telkens fluisterde hij mij, schaterende van lachen, toe: »Ida, het lieve poesje, Zat te huilen in een koetsje!» Aan hunne plagerijen kwam geen einde. Op zekeren dag zei Tom, dat hij een eiland wou gaan maken met George en Johanna. Nu had ik reeds dikwijls gezien hoe de kinderen aan het strand een eiland maakten. Ze hebben dan een houten schop, waarmee zij het zand vlak bij zee opscheppen, groote gaten en gangen maken en daarin het zeewater laten loopen. Midden tusschen die geulen en gangen blijft echter een hoop zand staan, en die hoop is dan het eiland, groot genoeg, dat men er zich even op bewegen kan. Nu wilde Tom ook zoo'n eiland maken, maar het moest heel groot zijn. En om dit te doen, zonder dat andere kinderen hem hierin zouden storen, ging hij met ons heel ver het strand op, bijna uit het gezicht der andere kinderen, die in de nabijheid der badkoetsjes bleven. Toen wij nu op de bepaalde plaats gekomen waren, begon ik dadelijk te graven en een eilandje te maken, waarbij Tom en George, en ook Johanna mij hielpen. Ik dacht er niet over waarom zij zoo gedienschtig waren om mij te helpen en zelven niet een eilandje maakten. Maar ik zou het spoedig weten, dat Tom en George weer een ondeugende streek in den zin hadden. O, die nare jongens! Tom had berekend, dat tegen het eiland klaar was en ik er midden op stond, de zee zou opkomen en alles onder water zetten. Daar stond ik nu, hield mijn schop in de hand en verbeeldde

mij Robinson Crusoë te zijn op zijn eenzaam eiland. Eensklaps zie ik, dat de golven opkomen en de geulen en gangen rondom mijn eiland overstroomden met water. Ik lachte daarover en vond het heel prettig. Er was immers voor mij geen gevaar. Ik stond veilig op mijn eiland, en als er nog meer golven zouden komen, zou ik mij wel weten te bergen. Maar dat was mis. De zee kwam telkens hooger en maakte de gangen rondom mijn eiland zóó breed en diep, dat ik er onmogelijk doorheen zou kunnen komen zonder erg nat te worden. En toch had ik geen vrees, vooral niet, daar Tom mij telkens aanmoedigde stil op de hoogte te blijven staan, dan zou ik nog veel meer pret hebben. Ik deed dit, maar zie, daar kwamen opnieuw golven en wel zoo hoog, dat het water over het eiland spoelde, waarop ik stond. Nu begon ik toch wat angstig te worden en riep Tom en George toe mij te helpen. Doch denk eens, mama, die nare jongens! Zij lachten mij uit, riepen mij toe: »blijf maar stil op je eiland! Veel plezier, jongevrou Robinson Crusoë!» en . . . nu liepen ze hard weg, even als Johanna. Ik kon ze ten laatste niet meer zien. Nu kwamen de golven nog harder aan, en zoo hoog, dat het zeewater tot aan mijne knieën reikte. Nu kon ik mij haast niet meer houden en vreesde elk oogenblik dat de golven mij wegspoelen zouden. Ik schreeuwde hard, en gelukkig zag ik een man, die mij te hulp kwam en mij naar het hôtel bracht, dat ik doornat bereikte. O mama! Die nare jongens! Zij hebben al mijn pret bedorven. Wel hebben ze van tante een berisping gekregen, maar dat heeft weinig geholpen. Zij lachten in hun vuistje en verzonnen weer gauw een ander grapje, — zooals zij het noemden, — om mij te plagen.»

»Een paar dagen later ging ik met George, Tom en Johanna de duinen in. O ma, wat is het daar in die duinen mooi! Vooraan bij het strand zijn de duinen lang zoo mooi niet als er midden in. Johanna en ik hadden mandjes meegenomen om duinbloemen te plukken, en Tom en George waren gewapend met een kapellen-netje, om vlinders te vangen. Het klimmen op de strand-

duinen is niet gemakkelijk mama. Zij zijn zoo hoog, zoo steil en zanderig. Telkens valt men onder het klimmen terug, en soms moesten Johanna en ik op handen en voeten naar boven klauteren. Tusschenbeide kwamen Tom en George ons te hulp. Zij liepen dan achter ons en gaven ons een duwtje. Wel voerden zij daarbij ook weer streken uit. Tom, bijvoorbeeld, gaf mij eens een flinken duw en hield zijn vlakke hand stevig in mijn rug, zoodat ik steunende op die hand flink vooruit kon komen, maar eensklaps trok hij zijn hand terug en daar viel ik met mijn neus in het zand. 't Was niet aardig van hem en ze lachten me allen uit. Doch eindelijk waren we boven, en na een half uur doorgeloopt te hebben, duin op duin af, kwamen wij op een plek zoo mooi als u niet denken kunt. Die plek was wel zoo groot als onze heele stad en bijna vlak. Ze was heelemaal begroeid met duinroosjes en viooltjes. Prachtig, niet waar, mama? Ik heb er dan ook een heel mandje vol van geplukt. Daar waren nog meer bloemen en planten, die ik niet kende. Er groeiden ook langs de helling der heuvels om ons heen bramen, die in vollen bloei stonden, maar ik heb ze niet geplukt, omdat de struiken vol stekels zijn. Onderwijl Johanna en ik bloemen verzamelden, liepen Tom en George rond, om kapellen te vangen, en spoedig liet George er ons ook een zien. Wat een mooie! Die kapel had van onder witte vlekken, net alsof ze van parelmoer waren, en George zei ons ook, dat die kapel Parelmoerkapel heet en niet zeldzaam is. De jongens liepen evenwel gedurig weg, terwijl wij achter bleven bij onze bloemen. Eensklaps zie ik heel in de verte Tom, die op een hoogen heuvel staat en ons wenkt bij hem te komen. Denkende dat hij ons iets heel moois wilde wijzen, liepen wij naar hem toe, ofschoon 't mij heel wat moeite kostte, want de weg werd zandiger en ongelijker. Maar eindelijk — eindelijk kwam ik hijgende boven. Ik kon mij bijna niet meer houden, ademloos als ik was, en zakte op den heuvel neer. En wat was nu het moois, dat ik dacht te zien? Niets dan een zandberg, een hoogte die schuins in fijn, glad zand, zeer

diep afliep. De jongens sprongen van de hoogte af en rolden als knikkers naar beneden. Ook Johanna, die dit al meer gedaan had, liet zich van den heuvel afrollen, en draaide wel tienmaal in de rondte, voordat zij heel beneden kwam. Nu wilden Tom en George, dat ook ik dit zou doen, maar ik durfde niet, mama. Ik was bang. De heuvel was mij te hoog, en naar beneden waagde ik het niet te zien, zoo diep als het daar was. De jongens — o, die nare jongens! stonden bij mij, en Johanna zat op hare hurken beneden in de diepte en lachte mij uit, omdat ik niet durfde. Tom zei, dat ik naar beneden moest. Dat wilde ik ook wel, maar niet langs die steile. Ik wou liever een omweg maken, om zoo bij Johanna te komen, en ik was ook al opgestaan, om dien weg uit te gaan. Maar nu pakt Tom en George mij eensklaps beet. George hield mij bij de armen vast en trok mij naar den rand van den heuvel. Daarop gaf Tom mij een harden duw en daar vloog ik de diepte in. Hoe dikwijls ik om en om gerold ben, mama, weet ik niet. Maar wel voelde ik, dat ik met mijn gezicht ergens op een steen of op schelpen neergevallen was, en ik had mijn neus dermate bezeerd, dat die aan 't bloeden ging. In 't eerst merkte ik er niets van en kon er ook niets van zien, want 't zand zat in mijne ooren en in mijne oogen. Mijn heele lichaam zat vol zand, dat van achteren in mijn hals gekropen was. Eindelijk viel ik al rollende dicht bij Johanna neer en toen zag en hoorde ik nog niets. Ik was heelemaal als beteuterd van dat vallen en rollen. Maar toen ik een weinig tot mij zelve gekomen was, begon ik te huilen. Maar och, mama, dat ging zoo moeilijk: het zand belette de tranen te vloeien. Het bloed stroomde uit mijn neus, en toen ik een beetje zien kon, zag ik dat mijn heele jurk met bloed bedekt was. Die nare jongens! Ik schreide en zij lachten, en toen ik zei dat nu mijn mooie jurk bedorven was, zei Tom: »o, als wij straks aan het strand komen, zal ik met zeewater die jurk wel schoonwasschen!» U begrijpt wel, mama, dat ik dit niet wou hebben en zei dat ze stout waren en mij al

mijn pret vergalden. Hoe ik weer bij tante gekomen ben weet ik nog niet. Zij hebben mij met hun drieën voortgetrokken, en Tom, in plaats van mij te beklagen, verzoon allerlei kwinkslagen en maakte zelfs een versje:

Die valt in 't zand,
Die heeft het land:
Een nous aan bloed
Is meest zeer goed.

En dat zongen ze den heelen weg, duin op duin af, zoolang totdat wij bij 't hotel waren. Tante was naar den Haag met oom, en ik gevoelde mij zoo moe, dat toen eene der dienstboden mij geholpen had, ik naar bed ging. Vond u dat nu prettig, mama? O, die nare jongens! Nooit ga ik weer met hen naar Scheveningen!"

»Maar ze hebben mij nog meer geplaagd, mama! U weet wel, mama, dat u mij gezegd had niet te verzuimen 's morgens bij het opstaan te bidden en 's avonds, als ik naar bed ging op mijne knieën mijn gebed te doen. Dit deed ik ook elken dag. Maar op zekeren avond komen Johanna en Tom in mijn slaapkamertje, terwijl ik op mijne knieën lag te bidden. Eerst hielden zij zich stil tot zoolang ik opgestaan was. Maar o mama, wat zagen zij mij verwonderd aan! Net alsof ik een vreemd dier was, dat door de menschen bekeken wordt. Ik zal u maar niet alles zeggen, wat zij mij toevoegden. Ook heb ik niet alles onthouden. Alleen dit weet ik, dat Johanna zei, dat ik zeker een nonnetje wilde worden en in een klooster gaan bij de roomschen, die den heelen dag op de knieën liggen. En Tom meende, dat ik dominé moest worden, of met een dominé trouwen. Hij noemde mij sedert dien dag niet meer Ida, maar fijn beschuïtje. Vindt u dat niet leelijk? O, die nare jongens!"

Mama had haar geduldig laten vertellen en slechts nu en dan een woordje gezegd. Toen zij nu zag, dat Ida zeer opgewonden, boos en verdrietig was, zeide zij:

»Het spijt mij zeer, lieve Ida, dat het reisje naar Scheveningen je zoo tegengevallen is, maar het gebeurt meer dat wij teleurgesteld worden in onze verwachtingen. Wij stellen ons de genoegens, die wij zullen

genieten, altijd veel hooger voor, dan zij bij de uitkomst blijken te zijn. Zeer dikwijls hebben zij verdriet ten gevolge. Dit heeft zijne goede zijde. Wij leeren dan, dat wij onze verwachtingen niet te hoog moeten spannen. Je hebt dit gedaan en nu zie je zelve wat er van geworden is. Dit komt er van, als wij onze aardsche genoegens stellen boven de stille vreugd van het huiselijk leven, en vooral als wij vergeten, dat wij ons leven moeten besteden tot welzijn van anderen. Je weet wel wat pa je gezegd heeft. Hij ried je aan om hier te blijven. Maar onze Ida liet de lip hangen en drong er zoo sterk op aan, en je meendet dat je zooveel pret zoudt hebben. Welnu, wij hebben het je dan ook veroorloofd, in de hoop, dat het nuttig en goed voor je zou wezen eens te ondervinden wat de gevolgen zijn van je groote verwachtingen. In plaats van vroolijk, dankbaar en blij terug te komen, ben je nu teleurgesteld en verdrietig. Dat je berouw hebt pa's raad niet te hebben opgevolgd, doet mij genoeg, maar het spijt mij zeer, dat je berouw te laat is gekomen. En den volgenden keer zul je wel weten wat je doen en laten moet."

Mama nam haar in hare armen, troostte haar, wist hare tranen te drogen en gaf haar eenig werk, bij hetwelk zij al haar verdriet kon vergeten.

»En waar is Marie?" vroeg Ida.

»Marie is nog bij tante Koos en zal er nog een week blijven. Af en toe heeft tante geschreven, en nu zal ik je wel eens vertellen hoe Marie tot dusver den tijd bij tante Koos heeft doorgebracht."

III.

Toen Marie met den omnibus kwam bij het dorp, waar tante Koos woont, stond Pientje de meid aan den wagen, om Marie af te halen. Wat was tante blij toen zij Marie zag. Hoe mooi vond zij hare jurk! En toch droeg Marie slechts haar daagsch jurkje, je weet wel, met die blauwe streepjes. Alles stond klaar om de kleine gast te ontvangen: poes liep haar in de gang tegemoet. De papegaai riep wel tienmaal ach-

tereen: »goeje morgen!» en op tafel stond een tulband, dien Pientje daags te voren gebakken had.

Je begrijpt wel, dat Marie veel moest vertellen van pa, ma en van haar zus, waarbij ook de pop niet vergeten werd. Den heelen dag zaten tante en Marie bij mal-kander, en op hare beurt had ook tante veel te vertellen. En je weet, tante — als zij niet ongesteld is — kan zoo smakelijk vertellen. Zij wist zoovele geschiedenisjes. En Marie luisterde zóó graag. De blijdschap lag op hare wangen. Af en toe ging Marie wel eens naar de keuken, om Pientje te vragen of zij ook iets voor haar kon doen, en Pientje, die wist hoe gaarne Marie wat deed, liet haar 's morgens overal 't stof afnemen en soms nam zij haar mede om boodschappen te doen.

Ik kan je niet alles vertellen, waarmede Marie zich dag aan dag bezig hield. Soms was tante niet al te wel en bleef in bed, maar dan ging Marie bij haar zitten, las haar wat voor uit een goed boek, of vertelde haar van de kindertjes uit het ziekenhuis en van den machinist.

»De jongejuffrouw,» zeide Pientje tot tante stilletjes, zoodat Marie het niet kon hooren, »de jongejuffrouw is toch een allerliefst kind; zoo tevreden, zoo stil, zoo vergenoegd, zoo behulpzaam, zoo vriendelijk. Ze is als een zonnetje in huis.»

Dat meende tante ook.

Op zekeren Zondagavond zou een zending in de kerk spreken, en daar tante wel was, ging zij er met Marie heen, want zus wou, o zoo graag, hooren wat de zending te vertellen had van zijn arbeid onder de heidenen. Den volgenden dag bracht die zending aan tante een bezoek, en toen hij merkte, dat Marie veel van het werk der zending hield, vertelde hij haar niet slechts allerlei geschiedenisjes van de kinderen der bruine en zwarte menschen in de binnenlanden van Afrika, maar hij schonk haar ook eenige beeldjes, poppetjes en ditjes en datjes, die hij uit Afrika had meegebracht. Wat was Marie blij! Zij fluisterde tante in 't oor: »lieve tante, ik heb thuis een spaarpot en een busje voor de zending. Had ik

ze hier, dan zou ik er zeker wat uitnemen en den zending geven, maar tante, wil u het mij voorschieten, dan zal ik het u sturen als ik weer tehuis ben?» Nu, tante voldeed gaarne aan haar verzoek en gaf den zending een muntje van tien gulden, waarvoor hij zeer dankbaar was.

»Goeje morgen!» riep de papegaai.

Op een avond wordt er aan de deur gescheld, en toen Pientje open gemaakt had, was er een man uit een winkel van het dorp, die een groote doos bracht. Pientje zette die doos op tafel bij tante en ging weer naar de keuken. Tante wist niet wat die doos inhield, maar nieuwsgierig zijnde wat er in was, maakte zij de doos open. En wat zagen nu tante en Marie? In die doos lag een groote pop, zoo mooi, zoo prachtig, als Marie er nog nooit zoo eene gezien. Zij was zoo rijk gekleed, alsof ze regelrecht uit Parijs kwam. Tante verwonderde zich over die pop. Hoe kwam die hier? Tante had ze niet besteld. Maar Marie kon er hare blikken niet afhouden. »O tante!» riep ze, met schitterende oogen »hoe beelderig! En kijk eens, tante, die prachtige jurk! Heelemaal van zijde! En wat een mooie ceintuur! En wat lieve schoentjes! En wat heeft ze een allerliefst gezichtje! Ik wou haar graag eens effentjes zoenen!» Marie was opgetogen, maar toen tante haar zei, dat de pop zeker hier naast moest zijn bij de dame op de groote villa, zei Marie eenvoudig: »dan ben ik blij, dat die jongejuffrouw zulk een mooie pop krijgt.» En zoo was het ook. De doos was verkeerd bezorgd. Een uur later kwam de man terug, haalde de doos en bracht ze naar de villa van de dame.

»Goeje morgen!» riep de papegaai.

Een paar dagen later was het zulk mooi weer, dat tante besloot met Marie uit rijden te gaan. Pientje mocht ook meê. Tante had twee jongejuffrouwen gevraagd, om Marie gezelschap te houden, en toen het rijtuig kwam stapten ze er alle vijf in. Eerst reden ze een heel eind den straatweg op en toen kwamen ze in een groot bosch. Hier moesten de paarden stapvoets rijden, omdat de weg wat zanderig was. Langzaam ging het rijtuig voort en hield eindelijk stil voor een

tereen: »goeje morgen!» en op tafel stond een tulband, dien Pientje daags te voren gebakken had.

Je begrijpt wel, dat Marie veel moest vertellen van pa, ma en van haar zus, waarbij ook de pop niet vergeten werd. Den heelen dag zaten tante en Marie bij mal-kander, en op hare beurt had ook tante veel te vertellen. En je weet, tante — als zij niet ongesteld is — kan zoo smakelijk vertellen. Zij wist zoovele geschiedenisjes. En Marie luisterde zóó graag. De blijdschap lag op hare wangen. Af en toe ging Marie wel eens naar de keuken, om Pientje te vragen of zij ook iets voor haar kon doen, en Pientje, die wist hoe gaarne Marie wat deed, liet haar 's morgens overal 't stof afnemen en soms nam zij haar mede om boodschappen te doen.

Ik kan je niet alles vertellen, waarmede Marie zich dag aan dag bezig hield. Soms was tante niet al te wel en bleef in bed, maar dan ging Marie bij haar zitten, las haar wat voor uit een goed boek, of vertelde haar van de kindertjes uit het ziekenhuis en van den machinist.

»De jongejuffrouw,» zeide Pientje tot tante stilletjes, zoodat Marie het niet kon hooren, »de jongejuffrouw is toch een allerliefst kind; zoo tevreden, zoo stil, zoo vergenoegd, zoo behulpzaam, zoo vriendelijk. Ze is als een zonnetje in huis.»

Dat meende tante ook.

Op zekeren Zondagavond zou een zendeling in de kerk spreken, en daar tante wel was, ging zij er met Marie heen, want zus wou, o zoo graag, hooren wat de zendeling te vertellen had van zijn arbeid onder de heidenen. Den volgenden dag bracht die zendeling aan tante een bezoek, en toen hij merkte, dat Marie veel van het werk der zending hield, vertelde hij haar niet slechts allerlei geschiedenisjes van de kinderen der bruine en zwarte menschen in de binnenlanden van Afrika, maar hij schonk haar ook eenige beeldjes, poppetjes en ditjes en datjes, die hij uit Afrika had meegebracht. Wat was Marie blij! Zij fluisterde tante in 't oor: »lieve tante, ik heb thuis een spaarpot en een busje voor de zending. Had ik

ze hier, dan zou ik er zeker wat uitnemen en den zendeling geven, maar tante, wil u het mij voorschieten, dan zal ik het u sturen als ik weer tehuis ben?» Nu, tante voldeed gaarne aan haar verzoek en gaf den zendeling een muntje van tien gulden, waarvoor hij zeer dankbaar was.

»Goeje morgen!» riep de papegaai.

Op een avond wordt er aan de deur gescheld, en toen Pientje open gemaakt had, was er een man uit een winkel van het dorp, die een groote doos bracht. Pientje zette die doos op tafel bij tante en ging weer naar de keuken. Tante wist niet wat die doos inhield, maar nieuwsgierig zijnde wat er in was, maakte zij de doos open. En wat zagen nu tante en Marie? In die doos lag een groote pop, zoo mooi, zoo prachtig, als Marie er nog nooit zoo eene gezien. Zij was zoo rijk gekleed, alsof ze regelrecht uit Parijs kwam. Tante verwonderde zich over die pop. Hoe kwam die hier? Tante had ze niet besteld. Maar Marie kon er hare blikken niet afhouden. »O tante!» riep ze, met schitterende oogen »hoe beelderig! En kijk eens, tante, die prachtige jurk! Heelemaal van zijde! En wat een mooie ceintuur! En wat lieve schoentjes! En wat heeft ze een allerliefst gezichtje! Ik wou haar graag eens effentjes zoenen!» Marie was opgetogen, maar toen tante haar zei, dat de pop zeker hier naast moest zijn bij de dame op de groote villa, zei Marie eenvoudig: »dan ben ik blij, dat die jongejuffrouw zulk een mooie pop krijgt.» En zoo was het ook. De doos was verkeerd bezorgd. Een uur later kwam de man terug, haalde de doos en bracht ze naar de villa van de dame.

»Goeje morgen!» riep de papegaai.

Een paar dagen later was het zulk mooi weer, dat tante besloot met Marie uit rijden te gaan. Pientje mocht ook meê. Tante had twee jongejuffrouwen gevraagd, om Marie gezelschap te houden, en toen het rijtuig kwam stapten ze er alle vijf in. Eerst reden ze een heel eind den straatweg op en toen kwamen ze in een groot bosch. Hier moesten de paarden stapvoets rijden, omdat de weg wat zanderig was. Langzaam ging het rijtuig voort en hield eindelijk stil voor een